

[Broersen.]

jeg det var, været inde paa at fortælle Offentligheden om den stærke Stigning, der har været i Udførselen fra 1932 indtil nu. Jeg synes, det er meget betegnende, at den højtærede Udenrigsminister gaar tilbage til 1932, altsaa til et fuldkommen Katastrofeaar. Vi er jo dog alle enige om, baade de, der sidder paa Regeringsbænkene, og vi andre, at skulde vi have opretholdt de Tal, vi havde i 1932, blot en ganske kort Tid, vilde det have betydet fuldkomment Sammenbrud her i Landet. Jeg synes derfor ikke, det er rigtig fair, at den højtærede Udenrigsminister, naar han skal til at fortælle Offentligheden, hvad der er sket paa dette Omraade i de forløbne Aar, tager sit Udgangspunkt i et Katastrofeaar som 1932; jeg ved ikke, om man kan huske, at i 1931—32 havde Landbruget en Forrentningsprocent, der var $\div 0,4$. Der er naturligvis ingen, som vil benægte, at der er sket en Bedring i Forholdene siden da, men det, vi stadig stræber efter inden for Landbruget, er jo at opnaa normal Afkastning; og selv om der er sket en Bedring, har vi jo endnu ikke naaet normal Forrentning.

Angaaende vor Landbrugseksport har det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch været ude med en Udtalelse, som jeg mener, jeg maa gøre opmærksom paa her i min Tale, en Udtalelse, der har vakt ikke saa lidt Opsigt. Udtalelsen blev fremsat paa et Møde i Skærbæk for en halv Snes Dage siden. Det ærede Medlem var i Diskussion med en Repræsentant for Venstre, og jeg kan jo udmærket godt tænke mig, hvorledes Billedet var. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har været noget trængt i Diskussionen, og saa er han tyet til en Udtalelse, som jeg tror ikke er holdbar. Det ærede Medlem udtalte:

„For øvrigt“ — det er altsaa om Landbruget — „kan vi ikke engang udfylde vor Kvota, og for Øjeblikket har vi 19 Mill. Kr. liggende i Tyskland, som vi kan udføre Landbrugsprodukter for. Men vi har dem ikke, saa det danske Landbrug har ikke kunnet udfylde Kvotaen.“ Det er klart, at en saadan Udtalelse har vakt Opsigt, og den gav Anledning til, at der øjeblikkelig kom en Erklæring fra Landbrugsraadet; jeg anmoder om Formandens Tilladelse til at citere nogle Linier:

„Saafremt det er rigtigt, hvad Folketingsmanden“

— altsaa det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch —

„oplyser, at der i Øjeblikket findes

et Beløb paa 19 Mill. Kr. i den danske Nationalbank, som er indbetalt af danske Købere af tyske Varer, og som er et Beløb ud over det, der har dannet Grundlag for Kontingenttildelingen, maa dette være Udtryk for, at de tildelte Landbrugs-kontingenter er for smaa i Forhold til Danmarks Køb. Kontingenterne, der fastsættes af et Regeringsudvalg, er som bekendt for Januar Kvartal 1939 blevet reduceret med 3—4 pCt. i Forhold til den Plan, som vedtoges under Forhandlingerne i Efteraaret 1938. Denne Reduktion har altsaa efter Folketingsmandens Oplysning ikke alene været ganske upaakrævet, men Grundkontingenterne burde tværtimod have været forhøjet. Kritikken er derfor, hvis den er rigtig, rettet mod den danske Regering, som har fastsat disse Kontingenter.“

Det er meget vigtigt, at vi faar hele dette Spørgsmaal klaret, for hvis det ærede Medlem virkelig skulde have Ret i, at Landbruget ikke er i Stand til at udnytte de Kvotaer, man har i Øjeblikket, kan man naturligvis ikke stille Krav om, at man skal gaa videre. Men jeg tror, det ærede Medlem her er kommet ind paa noget, som han vist ikke rigtig har overvejet, eller noget, som han ikke har tilstrækkeligt Kendskab til.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Udenrigsminister, om Landbruget ikke helt og fuldt har udnyttet de Tildelinger, det har faaet med Hensyn til Udførsel til Tyskland. Det er meget vigtigt, at vi faar det Spørgsmaal klaret her under den politiske Debat, for ellers vil det gaa ud over Landet ved de politiske Møder, hvor Spørgsmaalet om vor Handelspolitik naturligvis vil være et meget væsentligt Punkt, og hvor der altsaa vil blive Diskussion mellem Partiernes Repræsentanter.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch lod en Bemærkning falde om, at Venstre var aldeles ligeglad med Hensyn til Forholdet til England. Nej, det ærede Medlem kan være ganske overbevist om, at vi ikke er ligeglade. Vi ønsker naturligvis, at vi til enhver Tid kan opfylde alle de Forpligtelser, vi har ifølge den engelsk-danske Traktat. Men det Punkt, hvor vi sætter ind, og hvor vi mener, der kunde gøres noget, hvis Regeringen vilde, er Tysklands eksporten. Vi mener ikke, at vi har udnyttet de Chancer, som har foreligget, og det er derfor vi, den ene Gang efter den anden har gjort opmærksom paa, om der dog ikke var Mulighed for, at vi kunde komme noget videre her. Men jeg vil meget